

4EverDance

Alles of niets!

Henriëtte Hemmink

Inhoud

De spiegel

Link!

Waarschuwing

Dramaqueen

De envelop

Voor wie?!

Beloven

Wie?

Meer weten

Serieus

Wat nu?

Maakt niet uit

Contact!

Preparatie

Uitkijken

Vleugelvoeten

Eerste afspraak

Niets

Ruzie

Niet alles, dus kiezen!

Foute boel

Beloofd!

Puzzelstukjes

Vergissing

Verloren

Het grote moment!

Over de auteur

Ook verschenen in deze serie

© 2019 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland
4EverDance - Alles of niets!
Auteur: Henriëtte Hemmink
Vormgeving en ontwerp: MeerDanBeeld
ISBN 978-90-830147-8-4

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever*

De spiegel

Zijn moeder vindt die moderne ‘Beatle look’, zoals ze dat noemt, bij hem passen.

Hij inspecteert zijn kapsel in de spiegel.

De jongen tegenover hem trekt een grimas.

‘Doe het!’ zegt hij tegen hem.

De jongen aarzelt.

‘Je wilt het toch uitproberen?’

‘Ik weet niet...’

‘Het is spannend.’

‘Maar ik zal moeten kiezen.’

‘Wie zegt dat?’

‘Het komt uit.’

‘Misschien niet.’

‘En dan?’

‘Kicken!’

Ze lachen samenzweerderig naar elkaar.

‘Moet ik iets proberen of het juiste moment afwachten?’

‘Ik zou iets proberen.’

Link!

Sara Duinhoven stapt de keuken in en knikt naar Martin en Esther, haar oom en tante, die aan tafel zitten.
'Goedemorgen,' groet Esther opgewekt. 'Lekker geslapen?'
Sara komt 's morgens vroeg liever niemand tegen. En al helemaal geen opgewekte mensen. 'Kon beter,' antwoordt ze. 'Gedroomd?'
'Weet ik veel.'
Martin houdt de theepot vragend omhoog.
Sara schudt haar hoofd. 'Is er koffie?'
Esther en Martin wisselen een blik.
'Toevallig niet,' zegt hij.
's Morgens wordt er nooit koffie gezet. Dat weet ze.
Sara werpt een onderzoekende blik door het raam naar buiten. 'Bewolkt, droog. Heen wind mee,' constateert ze mompelend.
Ze moet zes kilometer fietsen om bij Dans Academie Roosburch te komen. Aan regen en harde wind heeft ze een bloedhekel.
Ze draait zich met tegenzin om en kijkt naar de twee mensen aan tafel. Van hen moet ze zich aanpassen aan huisregels die zij opgesteld hebben.
Een drama!
Ze is dertien en kan zelf nadenken.
'Wij zijn verantwoordelijk voor jou,' zei Esther eens in een poging om het haar uit te leggen. 'En willen het beste voor jou.'
Toen Esther dat zei kon ze alleen maar spottend lachen.
Wat moet ze anders?
Sara draait onverwachts de volumeknop van de radio open.

Martin drukt beide handen tegen zijn oren, om aan te geven dat hij het te hard vindt.
Sara doet alsof ze het niet ziet en danst op de muziek.
Overdreven snel en energiek.
Uitdagend!
Hiphop!
Esther en Martin doen niets.
Ze danst hooguit een minuut, dan zet Sara de radio zachter en ploft licht hijgend op de stoel naast Martin. 'Dat moest even,' grijnst ze. 'Eigenlijk wil ik alleen maar dansen.'
'Daar ben ik van op de hoogte,' glimlacht Martin als een boer met kiespijn.
'En rijk en beroemd worden?' vraagt Esther.
'Rijk en beroemd?' herhaalt Sara stomverbaasd. 'Alsof het daar om gaat.'
'Leuk meegenomen, toch?'
Sara reageert niet.
Het is niet moeilijk om de sfeer te verzieken. Ze doen hun best om het gezellig voor haar te maken. Maar dat hoeft niet. Laat haar maar haar eigen gang gaan.
Eén van de huisregels is dat de muziek niet te hard mag.
Een idiote regel!
Ze wonen buitenaf, op een boerderij. Niemand die er last van heeft.
Het is toch heerlijk om af en toe uit je dak te gaan?
Sara schuift haar stoel naar achteren. 'Ik wil op tijd op de academie zijn. Dan kan ik misschien nog even dansen in de oefenruimte.' Ze verontschuldigt zich en loopt naar de hal zonder een reactie af te wachten.
Als ze haar jas dichtritst, komt Martin bij haar staan. Met één schouder leunt hij tegen de muur. 'Vanavond wil ik met je praten.'

Sara snuift.

‘Je weet waarom?’

‘Boeiend!’

Esther verschijnt hoofdschuddend in de deuropening. ‘Die onverschilligheid van jou...’

‘Kan ik niets aan doen.’ Sara’s ogen vonken. Wat denken ze wel? Ze is geen marionet en dat wil ze niet worden ook.

‘Jouw ouders hebben je een goede opvoeding gegeven,’ beweert Esther.

‘Moet dit nu? Ik heb wat anders te doen.’

‘Dat mag jij beslissen. Nu of vanavond!’ reageert Esther fel.

‘Je woont bij ons.’

Sara pakt haar spullen en loopt met opgeheven hoofd door de hal naar de achterdeur.

‘Dat betekent dat we met elkaar afspraken hebben gemaakt die we moeten naleven,’ gaat Esther verder.

Met een klap laat Sara haar tas op de grond vallen. ‘Jullie hebben die afspraken bedacht. Er is mij niets gevraagd.’

Er valt een gespannen stilte.

‘Zoveel vragen we niet van je,’ mompelt Esther.

‘Ik ben geen klein kind meer!’

‘Wij hebben beloofd om goed voor je te zorgen.’

‘Dat betekent niet dat jullie de baas over mij hoeven te spelen.’

‘Dat willen we ook niet.’

Sara kijkt op haar horloge.

‘Vanavond praten we,’ zegt Martin nadrukkelijk.

‘Afgesproken?’

Sara kijkt haar oom en tante vluchtig aan en verdwijnt naar buiten.

Als ze op haar fiets zit, komen er tranen in haar ogen.

Ze wil vrij zijn.

Dansen!

Doen wat zij wil.

Niet leven naar de regels van anderen.

Ze past zich genoeg aan.

Zien ze dat dan niet?

Was alles maar weer zoals vroeger...

Uit een jaszak diept ze een papieren zakdoek op.

Ze snuit haar neus.

Straks, als ze in de oefenzaal danst, vergeet ze die ruzie wel.

Sara hoopt dat de band tussen Chrissy van Dungen en haar sterker zal worden.

Vanaf de eerste dag op Dans Academie Roosburch kregen ze ruzie om niets. En dat is in de weken daarna vaker gebeurd. Meestal gaat het prima tussen hen, maar dan opeens is er ‘crisis’ en ergeren ze zich groen en geel aan elkaar.

Chrissy en Sara zijn nogal verschillend van karakter;

Chrissy rustig en sociaal, Sara driftig en eigenwijs.

De grote overeenkomst tussen hen is dat ze allebei een grote droom hebben; dansen!

Chrissy en Sara zijn met nog elf andere kinderen toegelaten op de speciale vooropleiding van Dans Academie Roosburch.

In het voorjaar moesten ze audities doen. Dat was een spannende tijd.

In Nederland bestaan weinig van deze scholen die speciaal bedoeld zijn voor jonge dansers met talent.

Op de academie volgen ze de gewone lessen van het voortgezet onderwijs waarin ze examens moeten doen.

Vakken zoals gymnastiek, muziek en handvaardigheid vervallen. Daarvoor in de plaats krijgen ze van verschillende docenten danslessen in allerlei stijlen. Van klassiek ballet tot

streetdance.

De dertien kinderen van klas 1D vinden het geweldig op de academie!

Sara kijkt op haar horloge. Met een beetje geluk, kan ze een half uur lang dansen.

Zal ze Chrissy bellen en vragen of ze al onderweg is?

Sara aarzelt. Chrissy houdt er niet van om geclaimd te worden. Zodra ze het gevoel heeft dat dat gebeurt, laat ze het snel afweten. Daarom is Sara voorzichtig met bellen of mailen. Ze kent weinig mensen in Roosburch. Niet dat het erg is. Maar thuis zit ze opgescheept met haar oom en tante die haar nauwlettend in de gaten houden. Daarom zou het fijn zijn als ze in Roosburch iemand leert kennen, waar ze naar toe kan gaan.

Er wordt ergens een scooter gestart.

Een afschuwelijk snerpend geluid.

Zoekend kijkt ze over haar schouder richting Hevelem, waar ze sinds kort op de boerderij woont.

De scooter is nergens te zien.

Pas als het geluid sterker wordt, ontdekt ze hem rechts van haar. De bestuurder rijdt over een smal pad dat vanuit het bos naar de weg loopt.

Er is iets vreemds aan zijn manier van rijden.

De scooterrijder draait af en toe de gashendel open.

Sara doet alsof ze hem niet ziet.

Ze vertrouwt het niet.

Er bekruipt haar een onheilspellend gevoel.

‘Er is geen reden om me ongerust te maken’, denkt ze en ze probeert die gevoelens te negeren.

Hij probeert haar aandacht te trekken.

Dat doen jongens wel vaker.

Ze merkt dat haar hart sneller slaat als ze de T-splitsing nadert.

De jongen remt af, zet zijn voeten op de grond en doet de klep van zijn helm omhoog.

Sara probeert niets van haar onzekerheid te laten merken.

Het gekke is dat ze zich bijna nooit onzeker voelt bij jongens.

Nu voelt het anders.

Waarom?

Een stemmetje in haar hoofd waarschuwt onophoudelijk.

‘Heey!’ groet de jongen van onder zijn helm vandaan.

Sara groet terug.

Ze fietst door.

Jammer! Ze kon niet zien wie het was. Zijn gezicht viel weg in de schaduw van de brede helmrand.

Stopte hij om een praatje te maken?

Sara durft niet achterom te kijken.

De jongen geeft gas en passeert haar. Niet snel, niet langzaam, maar met gemiddelde snelheid.

Opgelucht haalt ze adem.

Hij rijdt richting Roosburch, net als zij.

Ze volgt hem met haar ogen.

Tweehonderd meter verderop remt hij opnieuw af.

Sara’s ogen schieten van links naar rechts. Nergens een mens te bekennen.

Wacht hij haar op?

Sara is op haar hoede.

De jongen zet de scooter op de standaard. Hij kijkt tweemaal over zijn schouder naar Sara, die ogenschijnlijk rustig doorfietst.

Haastig pakt hij een envelop uit zijn rugzak en loopt een paar meter het bos in.

Als ze langs de scooter fietst, ziet ze nog net dat hij een envelop onder een omgevallen boom legt.

Is het de bedoeling dat ze ziet wat hij doet?

Sara begrijpt er niets van.